

kommende maa jeg derhos give den høitæredede Indenrigsminister ganste Ret deri, at der er al mulig Opfordring til, naar man nu engang har ladet Sagen hvile i et saa langt Tidrum som 14 Aar paa Grund af forskjellige Omstændigheder, jeg ikke skal komme nærmere ind paa, da, naar Sagen skal tages for igen, at underkaste den en omhyggelig Overveielse for at se, hvad der i Mellemtiden mulig er passeret, og hvilke nyere Anskuelser der paa forskjellige Puncter muligens ere fremkomne. Og jeg maa suldtind slutte mig til den høitæredede Minister, naar han gjorde gjældende, at Sagen er af den Bigtighed, at den fortjener en saadan omhyggelig Overveielse, inden den fra Ministeriets Side paa ny forelægges Thinget; og fremdeles, at baade Regjeringen og Rigsdagen ere saa optagne af mange andre store Lovarbejder, at det maatte kunde befrygtes, at denne Sag, naar den kastes ind mellem alle de mange andre Sager, der foreligge, ikke skulde fremkalde den Interesse eller i alt Fald ikke kunde vente at faae en saa rig Andel af Thingets Opmærksomhed og Tid, som i og for sig maa anses for at være ønskelig. Disse Bemærkninger udelukte ikke, at jeg anser det for at være nyttigt og heldigt, at denne Sag er bleven bragt ind til Forhandling; bortset fra det Løfte, som er fremtaldt fra den høitæredede Ministers Side, om at bringe Sagen for i en følgende Samling, vil det naturligvis kun kunne være til Gavn for Sagen, at forskjellige Spørgsmaal blive berørte og drøftede, og jeg antager navnlig ogsaa, at den høitæredede Indenrigsminister netop til Grundlag for den af ham behudede yderligere Bearbejdelse, vil sætte Pris paa at høre de Udtalelser, som fra forskjellige Sider ere fremkomne og maatte fremkomme her i Thinget. Hvad mig angaar, finder jeg i dette Dieblit, efter at Sagen allerede har været Gjenstand for saa indgaaende Drøftelse, kun Opfordring til at berøre nogle ganste enkelte Puncter.

Den ærede Forslagsstiller har udelukket af sit Forslag 2 Paragrafer, som fandtes i Regjeringsforslaget af 1874, navnlig § 12 i det gamle Forslag. Det er den Paragraf, der handler om den Forpligtelse, der i særlige Tilfælde kunde paahvile Forældre til at understøtte deres Børn ogsaa efter Børnenes attende Aar. Den ærede Forslagsstiller har i den Henseende, væsentlig i Overensstemmelse med det Udvalg, der behandlede Sagen i Folkethinget i Sessionen 1874, ment, at det vilde være rigtigt at lade den juridiske Forpligtelse for Forældre til at forsørge deres Børn ophøre med det attende Aar. Jeg skal ikke udtale mig mod denne alminde-

lige Opfattelse; men det forekommer mig dog, at det nok kunde fortjene nogen nærmere Overveielse, om det er rigtigt saaledes at slaa en Streg over en Forpligtelse, som den nuværende Lovgivning juridisk paalægger Forældrene til i visse Tilfælde at forsørge deres Børn efter deres 18de Aar. Jeg sigter naturligvis til Plakat af 19de Novbr. 1828, hvis jeg ikke huster feil, om Forpligtelsen for Forældre til at yde Forsørgelse til deres affindige Børn, hvortil svarer Forpligtelsen for Børnene til at tage sig af deres affindige Forældre. Det forekommer mig, at det ikke kan benægtes, at der er en naturlig Forpligtelse for Forældrene til at tage sig af deres saa ulukkkelige Børn som affindige, forsaavidt de have Evne dertil. Om denne naturlige, moralske Forpligtelse synes det mig, der ikke kan være Tvivl, og naar man ikke gjør Forpligtelsen for dem gjældende paa anden Maade end kun at fordrø den fyldestgjort, naar det maatte befindes i de enkelte Tilfælde, at de have Evne til at understøtte Børnene, og ikke videre, end deres Evner række, og det er Indholdet af Bestemmelsen i Plakaten af 1828, saa forekommer det mig, at der ikke er tilstrækkelig Grund til at hæve den nugjældende Bestemmelse i denne Henseende. — Den ærede Forslagsstiller har dernæst gjort en væsentlig Forandring i sin § 16 i, hvad der var foreslaaet i det ældre Regjeringsforslag, forsaavidt han har ment, at Forsørgelsesretten skulde vindes ved et toaariet Ophold i en Kommune. Det var jo Meningen fra den Kommissions Side, der behandlede Sagen, forinden Regjeringen tog sig af den, en Kommission, der arbejdede i atten Hundrede og nogle og treds, og det var ligeledes udtrykt i det første af Regjeringen fremlagte Forslag, at man vilde knytte Forsørgelsesretten og pligten til Fødestedet. Der er et æret Medlem i dette Thing, der jo ogsaa i Aar har taget Ordet for denne Anskuelse. Jeg tilstaar, at for mit Bedkommende kan jeg ikke slutte mig til denne Opfattelse. Jeg vil ganste se bort fra, at jeg tror, det vil afstedkomme en hel Del praktiske Vanskeligheder og Ubilligheder, hvis man uden videre vilde hæve den Bestemmelse, som nu i lange Aar har været den, der har været gjældende i Danmark, at Forsørgelsesberettigelsen kan erhverves ved nogle Aars Ophold i en Kommune udenfor Fødestedet. Mig forekommer det, at man ikke vilde kunne refærdigt erstatte den ved en ny Bestemmelse, som knytter Forsørgelsen til Fødestedet ved at hæve den Ret, som de forskjellige Personer allerede paa den Tid, den nye Lov maatte udkomme, vilde have erhvervet til at